

Ústavní soud

Joštova 625/8

660 83 Brno 2

podani@usoud.cz

ID datové schránky: **z2tadw5**

datovou zprávou

V Praze dne 20. 11. 2017

stěžovatel: **Oživení, o.s., (spolek),**
se sídlem Muchova 232/13, 160 00 Praha 6, IČO:67365353,
Mgr. Martin Kameník, předseda spolku

zastoupen: Mgr. Pavlem Černoousem, advokátem, ev. č. ČAK 12427
se sídlem Lublaňská 398/18, 120 00, Praha 2 — Vinohrady

účastník řízení: **Městský soud v Brně**
Polní 994/39, 608 01 Brno
za něhož jedná JUDr. Daniela Schwartzová, předsedkyně senátu 54 C

vedlejší účastník: **Česká republika – Úřad pro ochranu hospodářské soutěže,**
se sídlem Kapitána Jaroše 1926/7, 604 55 Brno, IČO: 65349423,
Ing. Petr Rafaj, předseda

Ústavní stížnost

proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2017, č.j. 54 C 283/2016

přílohy:

1. plná moc k podání ústavní stížnosti
2. rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2017, č.j. 54 C 283/2016
3. *dále dle textu*

I. úvod

1. Oživení, o.s. (dále jen „stěžovatel“) se touto ústavní stížností ve smyslu § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu (dále jen „ZÚS“) domáhá zrušení pravomocného rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2017, čj. 54 C 283/2016, jímž byla zamítnuta žaloba stěžovatele o vydání bezdůvodného obohacení ve výši 10 000 Kč s příslušenstvím.
2. V řízení předcházejícím tomuto rozhodnutí bylo porušeno stěžovatelovo petiční právo zaručené v čl. 18 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“) a právo na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 LZPS.
3. Současně s ní podává stěžovatel návrh na zrušení ustanovení § 259 zákona č. 134/2016 Sb. o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“) za podmínek stanovených v § 64 odst. 1 písm. e) ZÚS, neboť se domnívá, že je v rozporu s ústavním pořádkem.
4. Rozhodnutí o posledním možném opravném prostředku, tedy napadený rozsudek Městského soudu v Brně byl doručen stěžovateli prostřednictvím jeho právního zástupce (Mgr. Andrey Kohoutkové, advokátky) dne 18. 9. 2017. Konec dvouměsíční lhůty padá na pondělí 20. 11. 2017, když dne 18. 11. 2017 byla sobota. Ústavní stížnost je tak včasná.

II. stručný přehled věci

5. Dne 25. 10. 2016 zaslal stěžovatel Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále „Úřad“ nebo také „ÚOHS“) prostřednictvím datové schránky podnět k zahájení správního řízení z moci úřední podle ZZVZ. Společně s podnětem stěžovatel zaslal Úřadu rovněž potvrzení platby v hodnotě 10 000,- Kč na účet Úřadu, vydané Fio bankou, a.s., se dnem splatnosti k 21. 10. 2016. Tato platba se vyžaduje jako poplatek za podání podnětu k zahájení řízení z moci úřední dle ustanovení § 259 ZZVZ

Důkaz:

Podnět ÚOHS Třebíč
Potvrzení platby ÚOHS ze dne 21. 10. 2016

6. Úřad na zasláný podnět a provedenou platbu reagoval potvrzením příjmu podání ze dne 25. 10. 2016. Ve svém přípisu sdělil stěžovateli základní údaje o zaevidování podnětu a osobní přístupový kód.

Důkaz: Potvrzení příjmu podání ÚOHS

7. Dne 18. 11. 2016 Úřad vyrozuměl stěžovatele, že zahájil správní řízení z moci úřední, neboť na základě jeho podnětu získal pochybnosti o souladu postupu zadavatele se zákonem.

Důkaz: Výsledek šetření podnětu zasláný ÚOHS stěžovateli

8. Dne 19. 11. 2016 zaslal stěžovatel Úřadu předžalobní výzvu k vydání bezdůvodného obohacení ve výši 10 000,- Kč.

Důkaz: Předžalobní výzva stěžovatele zasláná ÚOHS

9. Dne 29. 11. 2016 Úřad stěžovateli sdělil, že nárok na vydání bezdůvodného obohacení neuznává.

Důkaz: Sdělení ÚOHS stěžovateli

10. Stěžovatel se proto domáhal po Úřadu zaplacení částky 10.000,- Kč s příslušenstvím z titulu bezdůvodného obohacení žalobou podanou k Městskému soudu v Brně dne 1. 12. 2016.

Důkaz: Žaloba stěžovatele

11. Úřad se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 30. 1. 2017 a uvedl, že je nesporné, že stěžovatel zaplatil na účet Úřadu částku 10.000,- Kč jako poplatek dle § 259 odst. 1 ZZVZ. Dále Úřad apeloval na generální klauzuli obsaženou v § 2991 odst. 1 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „OZ“), kdy uvedl, že kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil. Bezdůvodným obohacením by byl podle Úřadu majetkový prospěch vzniklý bez spravedlivého důvodu, přičemž pojem spravedlivý důvod použitý v občanském zákoníku nemůže sloužit k tomu, aby jakýkoliv právní důvod byl arbitrárně poměřován hledisky spravedlnosti. Úřad měl tedy za to, že částku ve výši 10.000,- Kč vybral spravedlivě, resp. mu byla stěžovatelem poukázána, a to na základě platného a účinného zákonného ustanovení § 259 odst. 1 ZZVZ.

Důkaz: Vyjádření ÚOHS k žalobě

12. K tomuto vyjádření podal stěžovatel obsáhlou repliku podáním ze dne 21. 2. 2017, v níž uvedl právní rozbor termínu „spravedlivý důvod“ formulovaného v § 2991 odst. 1 OZ, který má být z pohledu stěžovatele posuzován za spíše rozšiřující a nikoliv zužující. Proto má stěžovatel za to, že je nárok na vydání bezdůvodného obohacení dán. Dále stěžovatel uvedl, že Úřad chápe rozdíl mezi nárokem na zahájení správního řízení a nárokem na vyrozměnění zavádějícím způsobem.

Důkaz: Replika stěžovatele

13. Žalobní návrh, jímž se stěžovatel domáhal, aby Úřad byl zavázán povinností uhradit stěžovateli do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí částku 10.000,- Kč, se zákonnými úroky z prodlení z částky 10.000,- Kč od 24. 10. 2016 do zaplacení, byl dne 12. 9. 2017 zamítnut rozsudkem Městského soudu v Brně. Proti tomuto rozsudku není odvolání pro bagatelnost žalované částky přípustné v souladu s § 202 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „OSŘ“).

Důkaz: Rozsudek Městského soudu v Brně čj. 54 C 283/2016 ze dne 12. 9. 2017

III. podrobné odůvodnění

A porušení práva na spravedlivý proces — čl. 36 odst. 1 LZPS v důsledku nezohlednění námitek stěžovatele a porušení petičního práva

14. Stěžovatel uvádí, že podle judikatury Ústavního soudu ústavně zaručenému právu na spravedlivý proces odpovídá povinnost obecných soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit a v tom rámci se adekvátně, co do myšlenkových konstrukcí racionálně logickým způsobem vypořádat s argumentačními tvrzeními uplatněnými účastníky řízení (k tomu viz např. rozhodnutí Ústavního soudu ve věcech sp. zn. IV. ÚS 3441/11 ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 113/02, III. ÚS 521/05, III. ÚS 151/06, III. ÚS 677/07, I. ÚS 3184/07, III. ÚS 961/09). Jinak by byl vytvářen prostor pro (byť jen potenciální) libovůli, která je neslučitelná se zásadou materiálního právního státu a právem na spravedlivý proces.

15. Městský soud v Brně se ve svém rozsudku spokojil pouze s citací příslušných zákonů a lakonickým tvrzením, že dospěl k jednoznačnému závěru, že není shledána protiústavnost ustanovení § 259 ZZVZ. Vybírání poplatku za přijetí podnětu na Úřad ve výši 10.000,- Kč je stanoveno v § 259 odst. 1 ZZVZ. Proto, že to stanoví přímo zákon, se Úřad bezdůvodně neobohatil na úkor stěžovatele.

16. Z rozsudku Městského soudu ovšem vůbec nevyplývá, jakými úvahami se vedl, když došel podle svých slov k tak jednoznačnému názoru. Ve svém odůvodnění se nevypořádal s žádnou z námitek uvedených stěžovatelem v jeho žalobním návrhu. Městský soud pouze zrekapituloval skutkový děj a prohlásil, že k zásahu do ústavně zaručených práv nedošlo a o bezdůvodné obohacení se v případě zákonem stanovené povinnosti nejedná, přičemž ustanovení § 259 ZZVZ nepovažuje za protiústavní.

17. Stěžovatel rovněž včas podanými a odůvodněnými návrhy usiloval o to, aby řízení u Městského soudu v Brně bylo přerušeno a dle § 109 odst. 1 písm. c) OSŘ bylo ustanovení § 259 ZZVZ předloženo Ústavnímu soudu k posouzení jeho ústavnosti. Stěžovatel má za to, že tomuto odůvodněnému návrhu měl Městský soud v Brně vyhovět, anebo měl v odůvodnění svého rozhodnutí alespoň vyložit, proč a na základě jakých úvah návrhu stěžovatele nevyhověl.

18. Stěžovatel se domnívá, že rozhodnutí Městského soudu v Brně je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné, a proto není v souladu s ústavním pořádkem České republiky (čl. 90 a čl. 95 odst. 2 Ústavy), neboť vady řízení i vady samotného rozhodnutí ve vztahu ke ústavním pořádkem stanovenému postupu (čl. 36 odst. 1 LZPS) a v intencích zásad plynoucích z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu zakládají svým rozsahem a povahou jejich protiústavnost pro rozpor s čl. 36 odst. 1 LZPS.

B porušení petičního práva - čl. 18 odst. 1 LZPS dle něhož má každý právo obracet se se svými podněty ve věcech veřejného nebo jiného společenského zájmu na státní orgány s žádostmi, návrhy a stížnostmi

19. Úřad od stěžovatele přijal poplatek ve výši 10 000,- Kč na základě § 259 odst. 1 ZZVZ, který stanoví, že za podání podnětu k zahájení správního řízení z moci úřední Úřad od toho, kdo podnět podal, vybere poplatek ve výši 10 000 Kč za každou veřejnou zakázku, ve vztahu k jejímuž zadávání je v podnětu uvedeno pochybení. Zároveň je v § 259 odst. 4 a odst. 5 ZZVZ uvedeno, že nebyl-li s podáním podnětu poplatek ve lhůtě dle odstavce 3 zaplacen, podnět se nevyřizuje a poplatek se nevrací, a to ani v případě, že by se ve správním řízení prokázalo, že namítané jednání uvedené v podnětu bylo skutečně správním deliktem.

20. Čl. 18 odst. 1 LZPS stanoví, že *petiční právo je zaručeno; ve věcech veřejného nebo jiného společného zájmu má každý právo sám nebo s jinými se obracet na státní orgány a orgány územní samosprávy s žádostmi, návrhy a stížnostmi*. Toto právo patří do základních lidských práv a svobod, které lze přímo namítat a vymáhat — k jeho provedení není potřeba zákona a z komentářové literatury (srov. JIRÁSKOVÁ, V. Politická práva In: PAVLÍČEK, V. a kol. Ústavní právo a státověda. Praha: Linde, s. 600) a judikatury Ústavního soudu vyplývá, že je nutné jej vykládat širěji („*žádosti, návrhy a stížnosti*“) a nelze jej omezit jen na pouhé petice.

21. Z judikatury Ústavního soudu rovněž vyplývá, že petiční právo nezakládá jen čistě formální možnost obrátit se na orgán veřejné správy, ale k jeho pojmovým znakům patří i povinnost příslušného orgánu petici přijmout, z věcného hlediska ji přezkoumat a vyřídit ji (k tomu zejména rozsudek Ústavního soudu ze dne 23. 4. 1998 sp. zn. II. ÚS 20/98 a další; ve prospěch povinnosti zabývat se peticí se vyjádřil i slovenský Ústavní soud SR, který petiční právo chápe jako formu účasti na správě věcí veřejných — viz usnesení sp. zn. I. ÚS 38/94 dostupné na www.ustavnysud.sk).

22. Za vyřízení petice je pak třeba považovat jak kladné, tak i záporné rozhodnutí ve věci, stejně jako informace postoupena petentovi, že se jeho podáním příslušný orgán zabýval a jak s věcí naložil (viz. JIRÁSKOVÁ, V. Politická práva. In: PAVLÍČEK, V. a kol. Ústavní právo a státověda. Praha: Linde, s. 145). Petici nelze přejít bez vyřízení. Od svobody projevu se liší tím, že petent nevyjadřuje jen názor, ale něčeho se ve veřejném zájmu dožaduje. Má právo nikoliv na vyhovění věcným požadavkům, ale na řádné řízení o petici a odpověď. (viz. PAVLÍČEK, V. Komentář k čl. 18. In: PAVLÍČEK, V a kol. Ústava a ústavní řád České republiky. Komentář 2. Díl. Práva a svobody. 2. Vydání Praha: Linde, 2002). Petiční právo spočívá v možnosti sdělit informace na věc veřejného zájmu orgánu veřejné moci a požadovat využití jeho pravomoci při řešení této věci. Podstatou petičního práva je vždy jeho neformálnost ve smyslu absence lhůty či poplatku za jeho podání. (viz. Např. GRINC, J. Má petiční právo smysl? In: ANTOŠ, M., WINTR, J (eds.) Volby, demokracie, politické svobody. Praha: Leges, 2010, s. 203). V demokratickém právním státě je petiční právo důležitou zárukou účasti občanů na správě věcí veřejných.

23. Ustanovení § 259 odst. 4 ZZVZ ale stanovuje, že nesloží-li petent poplatek ve výši 10 000,- Kč na účet Úřadu, jeho podnět se nevyřizuje, tj. nedojde ani k obsahovému posouzení podnětu, natož vyrozumění, jak s daným podnětem Úřad naložil.

24. Stěžovatel se proto z výše zmíněných důvodů domnívá, že dikce § 259 odst. 4 ZZVZ způsobuje nepřiměřený zásah do petičního práva a odporuje jeho účelu — tj. právu občanů upozorňovat orgány veřejné moci na věci veřejného zájmu a žádat o využití jejich pravomocí při řešení těchto věcí.

25. Navíc poplatek stanovený ZZVZ nepřiměřeně omezuje právo veřejnosti obracet se na Úřad jakožto ústřední správní úřad s podáváním podnětů k zahájení správního řízení, ke kterému je stejně povinen z moci úřední, a to na základě ustanovení § 42 a § 46 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „SprŘ“). Stěžovatel shledává za zcela absurdní, aby občan (resp. občanský spolek) platil jakoukoliv částku za to, že pomáhá ústřednímu správnímu úřadu plnit úkoly správního dozoru, ke kterým je ze zákona povinen. Ustanovení § 259 ZZVZ je podle názoru stěžovatele rovněž v rozporu se základními principy činnosti správních orgánů a to konkrétně s principem souladu s veřejným zájmem formulovaným v ustanovení § 2 odst. 4 SprŘ a s principem veřejné správy jako služby veřejnosti, formulovaným v ustanovení § 4 odst. 1 SprŘ.

26. Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. III. ÚS 298/12 uvedl, že *Idea právního státu vychází z principu, že stát a občan nejsou v zásadním sporu, ale stát má sloužit občanům, občané jsou loajální k zájmům státu, participují na plnění úkolů státu; z práva občana obracet se na státní orgány s podněty lze dovodit, že občané mají právo podílet se na chodu veřejných záležitostí, upozorňovat na nesprávnost či nespravedlnost.* Ukládat proto občanům vysokou poplatkovou povinnost za výkon svého základního práva účastnit se správy věci veřejných, navíc mimo obecnou úpravu správních poplatků, kdy z ustanovení § 259 ZZVZ ani nevyplývá, zda-li je poplatek příjmem státního rozpočtu a poplatník, adresát normy, se ani nedozví, kam jeho peníze putují a za jakým účelem, je dle názoru stěžovatele rovněž v rozporu s principem právního státu formulovaným v čl. 1 odst. 1 Ústavy.

27. ZZVZ rovněž nepřipouští žádné osvobození od poplatku či prodloužení lhůty k zaplacení poplatku. Protože autorem podnětu může být jakákoliv fyzická či právnická osoba, ale také orgán činný v trestním řízení nebo správní orgán — typicky Policie ČR, finanční úřad, územní samosprávné celky, ministerstva či jiné orgány pověřené výkonem státní správy — komentářová literatura uvádí, že poplatkové povinnosti jsou podřízeny rovněž i tyto subjekty. (srov. PODEŠVA, V., SOMMER L., VOTRUBEC, J., FLAŠKÁR, M., HARNACH, J., MĚKOTA, J., a JANOUŠEK, M. Zákon o zadávání veřejných zakázek: Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2016, par. 259). Jelikož zákon výslovně vylučuje použití zákona o správních poplatcích, je vyloučena i aplikace § 8 odst. 1 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, který tyto subjekty z placení poplatků obvykle osvobozuje. Tímto dochází k další absurdní a nepřijatelné situaci, kdy orgány veřejné moci rovněž nemohou bez poplatkové povinnosti upozorňovat na porušení zákona, které při výkonu své činnosti odhalí.

28. Ústavní soud již dříve judikoval, že výkonem petičního práva je například podání trestního oznámení a to v rozhodnutí II. ÚS 20/98: *Petice je zvláštní kvalifikovaný případ svobody projevu, který je spjat s povinností orgánu veřejné moci na obsah petice reagovat. Proto petent, který vyslovuje důvodné podezření ze spáchání trestného činu, musí počítat s tím, že orgán veřejné moci je povinen petici nejen přijmout, nýbrž i posoudit její obsah a písemně na ni odpovědět. V dané věci byla navíc stížnost podána přímo orgánu, který má ze zákona úkol odhalovat trestné činy a zjišťovat jejich pachatele.* Rozdíl v podání trestního oznámení a podnětu k prošetření spáchání správního deliktu stěžovatel shledává pouze ve vymezení formálního pojetí trestného činu. Lze si jen stěží představit situaci, kdy by

poplatkovou povinností bylo zatíženo podávání trestních oznámení. Úřad má navíc ze zákona úkol odhalovat správní delikty a zjišťovat jejich pachatele. Nelze také pominout skutečnost, že v praxi právě zjištění Úřadu vedly k zahájení trestního řízení a vyvození trestní odpovědnosti orgány činnými v trestním řízení.

29. Navíc správní delikty na úseku veřejných zakázek vykazují vysokou míru společenské škodlivosti, obzvláště za současného stavu platné a účinné právní úpravy. S přijetím novely (zákon č. 183/2016 Sb.) zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim totiž již není možné, aby se právnická osoba dopustila skutkové podstaty trestného činu porušení předpisů o pravidlech hospodářské soutěže podle § 248 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Právě tato skutková podstata dopadá na protiprávní jednání v oblasti zadávání veřejných zakázek, kterých se z drtivé většiny účastní právě právnické osoby. Tuto změnu v zákonodárném procesu inicioval sám Úřad a odůvodnil ji tím, že Policie ČR nemá kvalifikaci ani kapacity stíhat protiprávní činy na úseku veřejných zakázek. Zároveň na svůj další popud při přijetí ZZVZ nechal veřejnost zatížit vysokou poplatkovou povinností k podávání podnětů o skutečnostech nasvědčujících tomu, že byl v oblasti veřejných zakázek spáchán správní delikt.

Důkaz: stenozáznam z 39. schůze Poslanecké sněmovny, 27. 1. 2016, Jan Klán:

„Já tady budu rozebírat dva problémy. Prvním problémem bude podávání žádosti veřejnosti k Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. My jsme to také řešili, to je vlastně ten první bod, na výboru pro veřejnou správu a regionální rozvoj a my jsme se napříč, nějakým způsobem, politickým spektrem dohodli, že by ten podnět měl být zpoplatněn. Vycházelo to samozřejmě od pana Rafaje, tedy předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, který nám říkal, že je to nutné zpoplatnit.“

30. Stěžovatel je spolkem, jehož předmětem činnosti je všestranné prosazování transparentní a odpovědné veřejné správy. Své omezené kapacity využívá především ke snaze kultivovat veřejný prostor v České republice. K prosazování veřejného zájmu a dodržování zákona využívá, mimo jiné, občanské prostředky nápravy, které mu umožňuje právní řád České republiky. Podnět k šetření spáchání správního deliktu na úseku veřejných zakázek podle § 42 SpŘ je jediným prostředkem, kterým stěžovatel může informovat Úřad o případech porušování zákona. Jen za rok 2016 zahájil Úřad v reakci na podněty stěžovatele správní řízení ve vztahu k 154 veřejným zakázkám.

Důkaz — podněty_

ÚOHS č. P0240, 0241, 0242, 0243, 0244, 0245, 0246, 0247, 0248, 0249, 0250, 0251, 0252, 0253, 0254, 0256, 0257, 0258, 0259, 0260, 0261, 0262, 0263, 0264, 0265, 0266, 0267, 0268, 0269, 0270, 0271, 0272, 0273, 0274, 0275, 0276, 0277, 0279, 0282, 0286, 0295, 0296, 0297, 0298, 0299, 0300, 0301, 0302, 0303, 0304, 0305, 0306, 0307, 0308, 0309, 0311, 0312, 0313, 0314, 0315, 0316, 0317, 0318, 0319, 0320, 0321, 0322, 0323, 0324, 0325, 0326, 0327, 0328, 0329, 0334, 0335, 0336, 0337, 0338, 0339, 0340, 0341, 0342/2016/VZ-11888/2016/543/Edo; ÚOHS-P0143/2016/VZ-08752/2016/513/IHI; ÚOHS-S0452/2016/VZ-25897/2016/551/Opa; ÚOHS-P1690/2016/VZ-45872/2016/512/AKp

31. Pokud vyjdeme z dikce ustanovení § 259 odst. 1 ZZVZ, které ukládá povinnost složit poplatek ve výši 10 000,- Kč za každou veřejnou zakázku, k jejímuž zadávání je v podnětu uvedeno pochybení, musel by stěžovatel jen za rok 2016 vynaložit finanční prostředky

v celkové výši 1 540 000,- Kč, a to pouze za ty podněty, u kterých Úřad shledal důvody k zahájení správního řízení. Stěžovatel je neziskovou organizací a finančními prostředky v této výši jež by mohl použít na zaplacení poplatků nedisponuje. Poplatková povinnost tak ve svém výsledku pouze zabrání jak stěžovateli, tak jiným osobám (i orgánům veřejné moci) napomáhat Úřadu k plnění úkolů, ke kterým je podle zákona povinen

32. Stěžovatel je přesvědčen, že z výše uvedených důvodů je ustanovení § 259 ZZVZ v rozporu s ústavním pořádkem České republiky, konkrétně s čl. 18 odst. 1 LZPS, s čl. 1. odst. 1 Ústavy a základními zásadami činnosti správních orgánů, a tudíž České republice — Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže vzniklo bezdůvodné obohacení. Ve svém žalobním návrhu adresovaném Městskému soudu v Brně stěžovatel zevrubně uvedl všechny výše zmíněné důvody, na základě kterých došel k tomuto názoru.

IV. závěrečný návrh

Ze všech výše uvedených důvodů, stěžovatel navrhuje, aby

1) senát Ústavního soudu řízení o stěžovatelově ústavní stížnosti přerušil a návrh na zrušení ustanovení § 259 ZZVZ postoupil k rozhodnutí plénu Ústavního soudu (§ 78 odst. 1 ZÚS)

2) NÁLEZEM plénum Ústavního soudu podle čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy a § 64 odst. 1 písm. e) ZÚS zrušilo ustanovení § 259 ZZVZ ve znění:

„(1) Za podání podnětu k zahájení správního řízení z moci úřední Úřad od toho, kdo podnět podal, vybere poplatek ve výši 10 000 Kč za každou veřejnou zakázku, ve vztahu k jejímuž zadávání je v podnětu uvedeno pochybení.

(2) Podalo-li podnět více osob společně, vybere se poplatek podle odstavce 1 pouze jednou.

(3) Poplatek je splatný s podáním podnětu na účet Úřadu.

(4) Nebyl-li s podáním podnětu poplatek ve lhůtě dle odstavce 3 zaplacen, podnět se nevyřizuje.

(5) Poplatek se nevrací.

(6) Osvobození od poplatku ani prodloužení lhůty pro zaplacení poplatku není přípustné.

(7) Zákon o správních poplatcích se nepoužije.“

a posléze, aby

3) senát Ústavního soudu vyslovil, že rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2017, čj. 54 C 283/2016, byla zasažena ústavní práva stěžovatele, a

4) pro toto porušení zrušil rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2017 (čj. 54 C 283/2016).

Oživení, o.s.